

CHƯƠNG 8:

Tối đêm ấy ..

Trong khi cả thành phố chìm trong im lặng của giấc ngủ đêm đen.. Thì ở đâu đó trong một căn phòng, vẫn có một người còn thức, còn hoạt động.

Vi Bình đang toan tính cho những công việc mà cô đang và sẽ phải làm vì nếu không ngày mai làm việc sẽ phải vụng về lắm.

Vào giờ này gió bên ngoài rất lạnh và sương xuống càng nhiều. Vi Bình nhẹ nhàng tiến về phía cửa sổ không gây ra tiếng động.

Đặt nhẹ chiếc ghế cạnh cửa sổ, Vi Bình mông lung ngắm trời mây xa xa, buổi tối hôm nay thật đẹp. Trên bầu trời không một vì sao! Đêm thanh vắng thật êm ả và dễ! chịu vô cùng. Tuy niềm vui và hạnh phúc đã cận kề, thế nhưng Vi Bình vẫn cảm thấy cô độc, nàng nhớ mẹ vô cùng. Bây giờ nàng mới được tự do để khóc, nàng không cần kềm chế", cứ để cho nước mắt tuôn trào. Nàng hy vọng nước mắt sẽ giúp nàng trút đi phần nào nỗi đắng cay phiền muộn. Nàng muốn khóc thật nhiều, khóc một đêm nay nữa thôi để rồi ngày mai không còn phải khóc nữa. Và đâu từ đó một cửa sổ đang mở cửa một ngôi nhà nào đấy vắng vắng giuọng ca phát ra từ chiếc máy thu thanh.

Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào.

Lòng mẹ bao la như dòng suối hiền ngọt ngào.

Lời ru êm ái như đồng lúa chiều rì rào.

Tiếng ru êm đềm mẹ hiền năm tháng triền miên

Như không chịu nổi những du dương đó vì nó gọi lại trong lòng nàng quá nhiều đau thương, nó không để ch con tim của nàng được yên ổn, Vi Bình đưa tay đóng kín cửa sổ lại nhưng tiếng hát vẫn vắng vắng theo mãi bên nàng.

Vi Bình lên giường trùm kín màn lại thì bỗng:

- Cộc.. cộc.. cộc.

Có tiếng gõ cửa, Vi Bình hồi hộp lo sợ, trên lầu sáu giờ này tại sao lại có tiếng gõ cửa?

Nàng nhẹ nhàng bước về phía cửa, nhưng chân chừ chưa mở, thì tiếng nói thỏ thẻ của Thục Giao vọng vào làm Vi Bình thở phào nhẹ nhõm.

Vi Bình à, Vi Bình mở cửa cho chị với.

Cửa mở Thục Giao nhẹ nhàng bước vào, gương mặt của nàng có vẻ đượm buồn. Nhìn Vi Bình nàng âu yếm hỏi.

Em không ngủ được sao?

Thế còn chị?

Chị không ngủ được, thầy phòng em còn ánh sáng chị đoán chắc là em cũng chưa ngủ, nên chị mới qua đây để cùng em tâm sự.

Chị có thể lên giường nằm với em, đêm nay chị ngủ lại đây cho em vui há?
Ừ.

Không quên để ánh sáng nhìn trộm mình trong lúc ngủ, Vi Bình với tay tắt ngọn đèn nhỏ đầu giường, chui vào chăn, nàng nghiêng đầu vào tai Thục Giao thỏ thẻ.

Chị khoẻ chứ?

Khoẻ, em ạ.

Và vui ?

Tất nhiên rồi, sao em hỏi gì lạ thế.

Lý do nào làm chị vui thế.

Chị vui vì biết sao không?

Thì vì vui chứ sao ?

Không phải, bởi thấy em vui !

Trong bóng tối Vi Bình tùm tùm cười, Thục Giao cũng cảm nhận rằng nụ cười của Vi Bình rất duyên nhưng hình như nó chưa trọn vẹn.

Nếu em buồn chị có buồn không?

Chị sẽ buồn theo.

Em quan trọng đến vậy à?

Em không tin chị thì thôi.

Thật chứ?

Thật! Nói ra thì có lẽ em coi chị hơi quá đáng, tuy chỉ mới biết em, nhưng chị vừa coi em là một người em, vừa là một người bạn của chị.

Mỗi tiếng Thục Giao nói ngọt ngào tựa mỗi giọt đàn bầu nhỏ vào tai Vi Bình thấm vào tận trong tâm hồn.

Hình như có một người đã chiếm trọn trái tim chị rồi cơ mà.

Như hiểu ý của Vi Bình, Thục Giao nói.

Em thấy Đoàn Giang thế nào ?

Vi Bình bối rối e dè.

Em thấy anh ấy đẹp trai, hào hoa, phong nhã, lịch thiệp và còn nhiều nữa, đó là mẫu người đàn ông lý tưởng cho tất cả các cô gái, nếu là em, em cũng sẽ chọn anh ấy ngay.

Thật không?

Í, đừng có ghen ầu à nhe, đó là em chỉ giả dụ thôi đó.

Đúng, Đoàn Giang là mẫu người đàn ông lý tưởng, nhưng chị chưa biết cảm tình thật sự của anh ấy đối với chị, bên cạnh anh ấy có một người đàn bà đang đeo đuổi, cô ta còn rất trẻ, con nhà giàu, chị sợ không giữ nổi anh ấy !

Chị phải tin vào bản thân mình chứ.

Phải, chị không muốn tranh giành tình yêu với Giao Ti.

Cũng lại là Giao Ti à?

Lúc nãy em chưa thấy nó sao ?

Chưa ?

Nó còn nhỏ, rất háo thắng, hễ những gì nó muốn là nó phải tìm đủ mọi cách để đạt cho bằng được.

Em sẽ không tha cho nó đâu.

Thôi, coi như chị xin em, chị coi nó như em, cứ" mỗi lần nhìn nó chị nhớ tới em gại chị.

Em gái của chị ?

Đã có lần chị cũng nói với em nếu bây giờ gặp lại nó, chắc có cũng cỡ em thôi.

Nếu bây giờ gặp lại chị có thể nhận ra cô ấy không ?

Thực Giao chớp mắt, cô giấu hai dòng lệ sau tiếng thở dài.

Đã mười mấy năm rồi, mười mấy năm trôi qua biết bao thay đổi, làm sao chị em có thể nhận ra được chứ, khi mới sinh nó đã phải xa chị, xa gia đình. Hơn nữa không biết nó còn sống hay đã. ..

Vi Bình vội lấy tay che miệng Thực Giao lại.

Chị đừng nói bậy, ông trời sẽ phù hộ chị, ông ấy không phụ lòng người tốt đâu.

Không, ông trời không có mắt, ông ấy không phù hộ gia đình chị, ông ấy ác lắm. Nói đến đây Thực Giao bỗng khóc tức tưởi ngon lành, khi đã cạn nước mắt không khóc được nữa, nằng thút thít kể. ..

... Họ mãi mê tâm sự cho đến khi cả hai vừa chợp mắt thì trời đã rạng sáng, đâu đâu văng vẳng tiếng xe lam chạy, tiếng động của xích lô ba gác của những người lao động nghèo, họ phải thức khuya dậy sớm để kiếm miếng cơm nuôi sống qua ngày. Tiếng gánh nghe kéo kẹt của các chị bán rong, và những tiếng rao "Ai bánh bò bánh tiêu", "Ai bánh mì nóng hổi".